

Preken over
DE BLINDE BARTHIMEUS
en
DE GELIJKENIS VAN HET ZUURDEESEM

Uitgesproken in Hasselt op zondag 9 augustus 1931
door wijlen
Ds. J.H Th. Rappard

In leven predikant te Dinteloord
Plotseling overleden te Hasselt op den 13 Augustus
1931

Van een voorwoord voorzien en uitgegeven onder
toezicht van
DS. K. J. van den Berg
Te Amersfoort

BARTIMEUS DE BLINDE

Lezen; geloofsartikelen

Marcus 10-35-einde

Zingen: Ps. 43 : 3 en 4

Ps : 38 : 18 , 20, 21.

Ps : 81 : 12 en 13

Ps : 89 : 8.

Het is een lieflijke uitnodiging die daar uit gaat van 's Heeren wege tot een gevallen menschengeslacht, alle eeuwen door, óók tot ons: „ Laat U met God met God verzoenen “ ‘Heet dus niet: Verzoen u met God! Immers, zou de mensch dat kunnen, zondaar als hij is voor God.

En toch, dat ligt zoo diep in het menschenhart om welbehagelijk te zijn in de oogen des Heren, zelfs na ontvangen genade.

O, wat wil hij al niet aanbieden als rantsoen voor zijn zonden !

Hoort maar: Waarmede zal ik den Heere tegenkomen en mij bukken voor den hoogen God ? Zal ik Hem tegenkomen met brandofferen, met eenjarige kalveren?”

„ Zou de Heere een welgevallen hebben aan duizenden van rammen, aan tienduizenden van oliebeken? “ „ Zal ik mijn eerstgeborene geven voor mijn overtreding, de vrucht mijns schoots voor de zonde mijner ziel? “

Zoo wilde de profeet wel alles geven, totdat hij het woord genade verstond; want Hij, de Heere, heeft lust in goedertierenheid.

Hij zal zich onzer weder ontfermen. Hij zal onze ongerechtigheden dempen, ja, Gij zult al hunne zonden in de diepte der zee werpen!

Zoo zal een zondaar met niets komen en uit vrije genade alles ontvangen. Dit leert ons het vervolg in de geschiedenis van de blinde

Bartimeus.

2

Marcus 10 ; 50 tot einde.

Hij zijne mantel afgeworpen hebbende, stond op en kwam tot Jezus, „ En Jezus antwoordende, zeide tot hem: Wat wilt gij dat ik U doen zal? En de blinde zeide tot Hem: Rabboni, dat ik ziende mag worden. “

“En Jezus zeide tot hem: Ga henen, uw geloof heeft u behouden. En terstond werd hij ziende, en volgde Jezus op den weg.

1. Hoe hij tot Jezus kwam.
2. Wat hij aan Jezus vroeg.
3. Wat hij van Jezus verkreeg.
4. Wat hij uit liefde tot Jezus deed.

Een vorige maal werden wij bepaald bij den blinde Bartimeus die op den weg naar Jericho zat te bedelen, en wij zagen daarin het beeld van een mensch, die zichzelf leert kennen voor \God, hoe hij belijden moet dat hij oogen heeft, maar niet ziet, ooren en niet hoort. Maar als hij hoort dat er nog raad is bij Hem die zegt: „ Ik zal u raad geven, mijn oog zal op u zijn,” als Jezus voorbij gaat, o dan roept hij met den blinde Bartimeus tot een hem nog onbekende Jezus „Gij zone Davids, ontferm U mijner!”

En toen?” zegt gij. Wel, toen moest hij met al dit roepen en zuchten voor den troon der genade ervaren, dat hij evenals David met vele bestrijders te doen had.

De meeste vijandschap kwam immers van den kant der eigen gerechtigde schare, van den kant der eigen gemaakte vromen, en zóó is het nog. Maar zij ervaren het met Bartimeus dat wat de mensch ten kwade gedacht had, dit zelve door den Heere ten goede gekeerd wordt.

Jezus stond stil en Hij zeide, dat men Bartimeus roepen moest.

„ Sta op, heb goede moed, Hij roept u “. En nu lezen wij hoe hij tot

Jezus kwam. „ Zijn mantel afgeworpen hebbende stond hij op. “

3

Waarom zou Bartimeus dat gedaan hebben? Uit velerlei oorzaak. De Oostersche mantel was een lang kleet, dat het vlug lopen belette. Er was dus haast bij. Haast u, rept u ! geef mij Jezus !

Voorrecht, als wij geen tijd meer hebben om te wachten.

Heden hoort hij die stem.

Hinderlijk was die mantel in het gaan.

Er was zooveel bedekking, dat Bartimeus haast verborgen bleef..

Verstaat gij, toehoorders hoe wij (wil het wel zijn) tot den Heere hebben te komen? De zaak des Konings heeft haast. Zeker, nu willen wij nog wel tot den Heere uitgaan. Wij omhangen ons met den mantel onzer eigengerechtigheid voor God.

Is dit niet een wegwerpelijk kleet ?

Wij hullen ons in het gewaad van onze eigen mening en godsdienst, en het hart blijft verre. Wij gaan in de kleeden van onzen hoogmoed en goede gedachten van ons zelf.

Maar wie zich verhoogt zal vernederd worden. Wij zouden voor den Heere willen treden in den mantel, geweven uit onze braafheid en deugdzaamheid en verstaan niet dat we de heerlijkheid zijn dervende. Wij willen ons beter voordoen voor God dan wij zijn. Dat wilde Bartimeus niet. Dezulken komen, den mantel afgeworpen hebbend, d.w.z. in de lompen hunner armoede, in wangestalte.

Zij komen zoals ze zijn. Als die arme bedelaar, die op niets kan wijzen, dan op zijn gebrek en schamel kleet. En waar moet hij nu op pleiten ? Wat kon Jezus aangenaam zijn ? Ach, Bartimeus had geen waarde voor Jezus, doch Bartimeus gevoelde het : Jezus had alleen waarde voor hem. 't Is dat arm toevlucht nemend zondaarsgeloof : „kom ik om, dan kom ik om”. En toch had hij iets om op te pleiten. Voorzeker, op de belofte Gods !

De Heere riep hem immers. Zijn woord was tot Bartimeus uitgegaan. Nu mocht hij het in den weg des geloofs aandoen op dat woord.

4

En toch zag hij Jezus nog niet .Is het niet alzo met al die Bartimeússen, dat zij in hun toevlucht zeggen : ach, Heere, Gij hebt het toch gezegd en beloofd ! Zoudt Gij geen waarmaker zijn van Uw woord. Zou ik ooit bedrogen uitkomen met U, Heere ?

Ik weet het wel, o als ik zie op die lompen van mijn ongerechtigheid, dan is het onmogelijk maar Gij Heere geeft toch een trekking de ziel.

De roeping tot u is onberouwelijk. Gij zijt toch gekomen voor zulke arme, doemvaardige schepsels.

Ook kon hij niet terug blijven. Hier zijn we in onze schuld. De Bartimeússen zijn geen Farizeeërs, die denken dat zij veel beter zijn dan de anderen, die niet pronken op hun deugd en braafheid.

't Zijn tollenaars, die hoe veroordeeld ook, hoe ook van zerre, het verstaan : „ Hij roept u, sta op ! “

Nu hebt ge genade nodig van Jezus ! In den tabernakel dezes lichaams zuchten ze, bezwaard zijnde.

Zij willen niet ontkleed maar overkleed worden, opdat hrt sterfelijke des lichaams verslonden worde.

En nu zijn mantel afgeworpen hebbend, zal hij in en door Hem overkleed worden, door des Borgs gerechtigheid en ontvangen de kleederen des heils. Dat opstaan geschied door de verborgen trekking der ziel. Ik, zegt de Heere, trok ze met menschenzeelen, met koorden der liefde.

't Is dan geen stilzitten en lijdzaam afwachten. Was dit nodig ? Is Gods almacht beperkt ? Neen !

En Jezus zeide : Wat wilt gij dat ik u doen zal ?

Hij moet met niets komen aandrigen. Daar kan nergens meer op gepleit worden, want allen derven de heerlijkheid Gods.

Zoo zijn er aan of in den mensch gen gronden meer. Dat zien we zoo duidelijk in de geschiedenis van dn farizeeër en den tollenaar.

De farizeeër kon God danken dat hij dit niet was, en dat niet was, kortom, dat hij zoo braaf was : de tollenaar daarentegen durfde zijn blik zelfs niet ten hemel te slaan, die had ook nergens voor te danken dat in hem was, waarop hij zich kon laten voorstaan, maar ziende zijn goddeloosheid, moest hij alleen maar

5

Vragen om genade. Zoo wij hoorden, kunnen wij niet voor God bestaan op grond van onze braafheid, onze toegekeerdheid tot de waarheid, ons deugdzzaam, maatschappelijk leven of wat dan ook, dat zij allemaal zaken, die niet thuis horen onder het hoofdstuk verdienste, doch onder het hoofdstuk plichten.

Dit alles is dus niet overbodig, maar 't is dure roeping en dure plicht, doch "t kan nooit worden een grond. In het komen tot den Heere zijn het wegwerpelijke kleederen, want er is maar één grond, en dat buiten den mensch en deze is het Borgtochtelijk werk van den Christus. Alleen in Hem is uw bestaan voor God mogelijk.

En Bartimeús zijn mantel weggeworpen hebbende, kwam tot Jezus ! Hij kwam er voor uit, wilde het openlijk aan den Heere toonen wie hij was, en hoe hij wilde komen ! Zoo wordt dat komen in den ontdekkende weg voor de Kerke Gods een moeilijke zaak, ja, uit en van zich zelf een onmogelijke zaak. En als we er toe komen, dan is het komen niet hetzelfde. De Farzeeër kwam als een braaf mensch, en de tollenaar kwam als een goddeloos mensch, en nu zegt de Heere Jezus, dat Hij kwam, niet voor rechtvaardigen, maar voor onrechtvaardigen, of wilt gij, Hij is gekomen voor arme blinde Bartimeússen, die om ontferming roepen, en die komen zooals ze zijn. Nog eens, dat is voor Gods kerk een moeilijke zaak.

O zeker, zij gevoelen het zoo. In deze tabernakel des lichaams zijn ze zuchtende bezwaard zijnde, nademaal, zij niet willen ontkleed, maar overkleed worden, opdat het sterfelijke van het lichaam verslonden worde. En die overkleeding kan alleen in en door Hem zijn . 't Is de mantel der gerechtigheid, 't zijn de kostelijke kleederen, waarmede het schepsel zich siert. Maar als daarvoor de oogen zijn open gegaan, wordt het verstaan : „ haast u, rept u om uws levens wil ! Bij die verlorene zonen wordt het : Ik zal opstaan en tot den Vader gaan. En laat ons nu zien in de tweede plaats, wat zij van Hem met een Bartimeús begeeren. En Jezus antwoordende zeide : wat wilt gij, dat ik u doen zal ?”

6

Daar hebt ge een antwoord

op een aanhoedend geroep.

Immers de schare vermocht het niet met hem stilzwijgen op te leggen.

Zoo mochten we een vorige maal overdenken ! Maar waarom richtte de Heere Jezus nu deze vraag tot den blinde ?

Hij wist toch zijn begeerte ? Hij kende toch alreeds zijn verlangen ?

En nu toch die vraag : „, wat wilt gij dat ik u doen zal ? “ Waarom anders die vraag, dan opdat de Heere Bartimeús wilde beproeven, maar ook opdat de schare getuige zoude zijn van deze zijn wensch.

Indien Bartimeús in den Heere Jezus alleen maar een mensch had gezien, wat dunkt u ? Hij zou om een aalmoes gevraagd hebben voor zijn dagelijks onderhoud. Maar nu ging het hier om iets anders :

„, Rabboni, dat ik ziende mag worden ! De Heere wilde de stem en den klaagtoon van Bartimeús hooren, maar nu ook zijn bede verhooren. Toon mij uwe gedaante, laat mij uwe stemme hooren ! Wat wilt gij dat ik u doen zal ? Als die nog eens tot u en mij gericht werd, wat zouden wij antwoorden ? Zeer zeker een vragen om de vervulling van wat wij noodig hebben. En wat hebt gij noodig, wat acht gij het voornaamste, wat is uw begeeren ? Wij zagen het, velen van de schare vroegen den Heere Jezus om brood, anderen weer om wonderen en teekenen.

Als zij brood hadden en wonderen en teekenen zagen, waren ze voldaan, en hadden zij niets meer nodig.

Wat wilt gij dat ik u doen zal ? Uit hoeveel antwoorden zou er spreken het eigen belang ! De een wil een gunst, de ander een groot vermogen. En het voornaamste wordt vergeten. De aanbieding der genade wordt van de hand gewezen. Wat het laatste moest zijn, wordt het eerste, wat het eerste moest zijn, wordt het laatste, voor hoevelen wellicht het allerlaatste ? Maar wist de Heere dan niet, wat er leefde in het hart van Bartimeús ? Hij, die kende de overleggingen des harten des farizeeërs. Hij, die tot Nathanél zegt : eer u Phillipus riep, zag ik u !

7

Zeker, maar die vraag is niet overbodig. Hoort wat de dichter zegt :
Vertrouw op Hem, o volk

in smart, stort voor Hem uit

uw gansche hart. Ook de schare moest het weten. Heere, voor u is al mijn begeeren, voor U is niets verborgen. „ Dat ik ziende mag worden! O, dat was niet alleen de wensch van bartimeús, maar van alle ontdekte zondaren. De farizeeën zeiden : „ maar Heere, zijn wij dan ook blind ? “ Bartimeús roept : dat ik ziende mag worden .” De vraag gaat in ’s Heeren weg ook uit tot ons : „ Wat wilt Gij ? “En nu ons antwoord. O, wat zou het om tijdelijke dingen gaan, om macht, eer, aanzien, geld, goed, en toch.... In de wereld zult gij verdrukking hebben. Gelukkige mensch, waar de begeerte leeft om Jezus te zien in Zijn noodzakelijkheid, dierbaarheid, algenoegzaamheid. Zalige bede ! Maar zou de blinde Bartimeús hier al niet geweest zijn, ziende den onzienlijke, vanwege die inwendige betrekking ? Wat verkreeg hij ? de Heere zeide : ga heen, uw geloof heeft u behouden ! het zelfde als Jezus sprak tot de Kananeesche die begerde de kruimkens van de tafel.

„Vrouw, groot is uw geloof ! “Ook tot den geraakte zei Jezus : „ uw geloof heeft u behouden ! “Dat geloof, een vaste grond der dingen, die men hoopt, een bewijs der zaken, die men niet ziet.

Hij geeft den wensch aan allen die Hem vreezen. Wij zeiden het nog een vorige maal : met zijn blindheid, zijn doofheid, zijn hardheid openlijk te koop te loopen, het uitspreken daarvan nog te vinden een blijk van zuiverheid, van rechtzinnigheid, en dan niet te toepen, niet aan te houden, tijdig en ontijdig, o, dit is vreeselijk !

Hebt gij echter al een kleinen indruk van uw blindheid ziet, dat brengt de verootmoediging mee. In het verborgene stemt ge dan ook van harte met Bartimeús in : Rabboni, dat ik ziende mag worden.”

Ja, dat is een zalige bede. Bartimeús sprak het uit voor den Heere, juist in zijn blindheid. Was hij hier reeds ziende geworden, dan had hij waarlijk daarom niet meer behoeven te vragen.

8

Wat is dat een troostvolle gedachte voor alle degenen die aan hun blindheid zijn ontdekt, en op hun roepen nog niet zijn ziende geworden.

Troostvol en niet ontmoedigend.

Lngen tijd heft het

geduurd bij Bartimeús veel

heeft hij in dien tijd ook moeten ondervinden. En al zag hij het niet hoe de Heere zich nederboog tot hem, hoe de Heere met zulk een als hij was, nog wilde te doen hebben, het werd verrassend bewezen.

Bartimeús was op dat ogenblik, geestelijk verstaan, ziende den Onzienlijke. En wat Bartimeús in die gestalte verkreeg willen we in de derde plaats overdenken, waar de Heere Jezus tot hem zegt : „ Ga heen, uw geloof heeft u behouden !

Psalm 81 : 12 en 15.

„Opent uwen mond ;
Eischt van Mij vrijmoedig,
Op Mijn trouw verbond ;
„ Al, wat u ontbreekt,
„Schenk ik, zoo gij 't Smeekt
„ Mild en overvloedig.

Och, had naar Mijn raad
„Zich Mijn volk gedragen !
Och, had Isrels zaad
Op Mijn effen paan
ijvrig willen gaan
„Naar Mijn welbehagen !

Eens profeteerde Jesaja in den naam van Jehovah ; Maak u op, word verlicht, want uw licht komt, en de heerlijkheid des Heeren gaat over u op ! Dit zag op den zegen der genadegaven voor een blind en verblind volk als het de toevlucht neemt tot den Messias, den lijdenden knecht des Heeren. Van den Messias zou die wonderlijke kracht uitgaan. Zoo ook hier ; Ga heen, uw geloof heeft u behouden ! Daarin zien we, dat het bij Bartimeús verder ging dan een verlangen om alleen maar van zijn lichamelijke blindheid verlost te worden.

9

Het geloof, op hoe tal van plaatsen vinden we dat niet in de Heilige Schrift. Tot de Kananeesche sprak de Heere : „O, vrouw groot is uw geloof .Als de geraakte

gebracht wordt lezen we : „

Jezus hun geloof ziende“ Van den hoofdman te Kapernaum heete het ; „Voorwaar ik zeg u, ik heb zoo groot geloof in Israel niet gevonden. En hier is het: „Ga henen, uw geloof heeft u behouden.”Het geloof in den Heere Jezus, als de eenige en de algenoegzame grond, waarop het veilig rusten is. Het geloof als een zekere kennis, maar ook als een hartelijk vertrouwen, dien Bartimeús door genade geschonken. Het geloof als een vaste grond der dingen die men hoopt, en een bewijs der zaken die men ziet. Door dat geloof in Hem werd het ook : , Hij geeft den wensch van allen die Hem vreezen, hun bede heeft Hij nimmer afgewezen. Daar kwam Bartimeús te staan in de toeiening. En de hebbelijkheid des geloofs zet zich om in de daad of de werking door den Heere gewrocht. En terstond werd hij ziende, zoo staat er. Wat moet dat niet voor dien Bartimeús geweest zijn.! Eerst blind, nu ziende! Welk een groot verschil, welk een geheele omkeering en verandering in zijn toestand. Daar was alles nieuw geworden. Kon hij daarvoor slechts gissen en raden hoe de menschen er uitzagen, thans ziet hij ze in al hun doen en laten. Gaat het nog niet ten allen tijde zoo met elk schepsel dat met dien blinden Bartimeús van zijn geestelijke blindheid wordt verlost, Wiens blinde zieloog hier door genade eens mag open gaan? Die ziet zich zelve anders. Ging hij eerst daarheen, roemende en vertrouwende op zich zelf, zijn medemensch, ontdekt aan zijn eigenlijk bestaan, weet hij wat het zeggen wil, mensch, dit is zondaar te heeten. Hij is overtuigd, niet van zijn grootheid, maar van zijn kleinheid, niet van zijn schoonheid, maar van zijn afschuwelijkheid. Hij wil nu niet meer en hooren van verdienste, doch van genade. Hij ziet ook zijn medemensch met andere oogen want daar ontstaat een hartelijk medelijden. Hij ziet de wereld anders, want hij laat zich niet bedriegen door

10

Het klatergoud. Hij ziet zijn leven j ook niets op de aarde.” Ja , dan is de anders, want zijn leven is een voortdurend sterven. Hij ziet zijn dood anders, niet meer als de poort waar achter eeuwige duisternis is, maar zijn dood als de doorgang tot het eeuwige leven. Hij ziet zijn Schepper niet als

toornend Rechter, maar als

liefdevol Vader. Hij ziet den Christus anders. Niet als de verachte Nazarener, niet als de onwaardigste onder de menschenkinderen, maar als de Eenige, de Algenoegzame. Dan wordt het met den psalmdichter: “Bij U zijn de fonteinen des levens, in uw licht zien wij het licht.” “Wien heb ik nevens U in de hemel, Nevens U lust mij eeuwigheid Niet te lang om dat gezegende wonder te loven, dat hij door de vrijmacht Gods werd aangezocht en opgezocht, Is het dus wonder, dat we in de vierde plaats moeten spreken over wat Bartimeús hier deed. Ziet dat geloof bestond niet alleen in weenen en zuchten, in bidden en danken, maar nu was daar ook die onberouwelijke keuze gevallen. Hij volgde Jezus op den weg ! Dat was immers in Leven en sterven zijn troost. Jezus werd zijn Heer en Koning. Hij moest zijn, waar Jezus was, dat was de Heere waardig, dat was Bartimeús Hem schuldig. Hij was niet meer als degenen, die geene hope hebben. En wat nu de drang was van zijn volgen ? De liefde Gods die hem in het hart was uitgestort. Hij was ziende, of wilt gij, zijn staat lag vast in den Borg , want daar is geen afval der heiligen. Wat de Heere begonnen is, dat zal Hij voltooien. Daar hebt gij, mijn Hoorder, die eeuwige verkiezing Gods, hoe Hij zich daar een volk heeft geformeerd dat gewillig is in de dag van Zijn heerkracht. Dit is voor de Kerk Gods geen dood of dor leerstuk. “t is geen steen van aanstoot, geen rots der ergernis, maar ’t is haar Evenmin tot lauwheid, traagheid, onverschilligheid; ’t is niet om Door drogredenen en sluitredenen daar op te bouwen, doch

11

’t wordt een fundament waardoor ze worden gedragen niet alleen, maar waarop ze ook in aanbidding neder zinken, van wege de groote genade en de groote barmhartigheid, hunne ziel bewezen. „En hij volgde Jezus op den weg. “ Immers in dit volgen moest hij Zijn roeping en verkiezing vast maken. Was zijn staat voor eeuwig dezelfde, nu ligt zijn stand uitgedrukt in de woorden: En hij volgde hem. ’t Is er hetzelfde mede, als met de bekeering en wedergeboorte. In de wedergeboorte die maar eens geschied, evenals de geboorte, ligt de staat vast en die staat moet nu naar buiten openbaar komen in de bekering, want de Kerk

Gods moet bekeerd worden

tot haar dood toe. 't Is dat sterven van den ouden mensch en het aandoen van den Nieuwe mensch. Zoo blijkt dat dit volgen niet is gelijk het volgen Van de schare, maar een volgen als een inwendige drang van 's Heeren discipel, of wilt gij, in de wedergeboorte wordt Gods volk gebracht op den smallen weg, die ten hemel leidt. Daar gaat de Overste Leidsman en voleinder des geloofs hen voor. Maar hij gaat hen voor, en zij worden geleid door de Gethsémané's van worsteling en gebed, tot de Golgotha's. Het is altijd een gaan onder het kruis dat soms zoo loodzwaar op de schouders drukt. Immers 't zijn kruis- en drukwegen, waarop dat volgen geleerd wordt. 't Gaat niet zonder strijd. Daarom zegt de Borg tot zijn Kerk: „ strijd om in te gaan door de enge poort !”Of ook : Gaat in door de enge poort, want wijd is de poort en breed is de weg, die tot het verderf leidt, en velen zijn er die door dezelve ingaan. Want de poort is eng en de weg is nauw die tot het leven leidt en weinige zijn er die dezelve vinden. Immers de meesten zijn blind. Maar de Bartimeússen, wier oog geopend wordt, die verstaan het dat het een weg wordt van nauwelijks zalig worden “ Dit doet hen weg zinken in hunstaat, maar nauw toezien op hun stand.

12

Het bekeert u ! “ is in onze dagen een zinledige klank. 't Stuit terug op de hardheid des harten, zoodat ze zeggen : Dat kunnen wij niet ! Maar onder Gods volk zinkt het in de ziel, zij werken hun zaligheid met vreze en beving, want zij weten : In hen staat Gods eer op het spel. „En hij volgde Jezus op den weg. “

Wat dunkt u, zou Bartimeús toen al geweten hebben waar die weg henen leidde ? Zou hij, hoewel ziende, reeds ingedaald zijn in het Borgtochtelijk werk van Christus ? Eerst toch was die weg effen, 't ging naar Jeruzalem ; 't leidde tot den intocht des Konings, tot den blijden jubel van het „ Hosanna, gezegend is Hij ! “Hiermede heeft Bartimeús zeer zeker ook ingestemd, met hart en mond. Maar Christus de Herder zou geslagen worden, de schapen zouden verstrooid worden Allen zouden aan Hem geërgerd worden, ook een Bartimeús óók een Petrus. Zoo zou hun stand worden, doch “t zou leiden

tot

verootmoediging,

tot

beschaming ja tot verbrijzeling. Daarin werden ze getuchtigd, maar niet gedood, geslagen maar niet verworpen. En in die omstandigheden zouden ze meer en meer ontdekt worden aan hun eigen bestaan, doch ook een gezicht krijgen op den Borg, die “t voor hen al had volbracht. Zonder Mij kunt gij niets doen. Zoo komt de Heere tot Zijn volk met het zachte verwijt: „ Dit heb ik tegen u, dat ge uw eerste liefde hebt verlaten. “ In dien voortgaande weg vallen ze zich zelf meer uit de hand, of wilt gij, zij sterven voortdurend meer, om in Hem te herleven. Met Hem door Gethsemané, met hem gekruisigd, met Hem begraven, met Hem opgestaan uit het graf hunner zonden, maar ten slotte met Hem verheerlijkt en door Hem gekroond. Zoo zien ze het vrijmachtig welbehagen, waardoor zij het hoofd opheffen om de eerkroon te dragen, want hoe meer genade, des te kleiner in zich zelve. Hoe meer heerlijkheid in den Borg, des te dieper het buigen, maar ook hoe meer het den lust en de keuze is van Gods Kerk, zij 't ook maar de uwe door genade :

Wij willen ne'drig Gode leven,
U volgen waar Gij ons geleidt
Ons U geheel ten offer wijden.
Uit nooit volbrachte dankbaarheid.

Maar dan ook te vuriger het gebed op dien smallen weg ten leven en van het volgen achter dien Borg, om onder struikelen weder opgericht te worden. En ziende het diep bederf des harten, een meer zich vastklemmen aan Hem.

Als ik omringd door tegenspoed,
Schenkt Gij mij leven.
Bezwijken moet
Is 't dat mijns vijands gramschap brandt,
Uw rechterhand.
Zal redding geven.

Maar, o, zalige kennis en verzekering van die geloovigen Bartimeús

De Heer is zoo getrouw als sterk,
Hij zal zijn werk voor mij volenden.
En de lofprijzing der verzekerdheid eindigt in de bede :
Verlaat niet wat uw hand begon,
O Levensbron !
Wil bijstand zenden.

Amen

Slotzang : Psalm 89 : 8.

Gij toch gij zijt hun roem, de kracht van hunne kracht ;
Uw vrije gunst alleen wordt d eere toegebracht;
Wij steken 't hoofd omhoog , en zullen d'eerkroon dragen
Dor U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen ;
Want God is ons ten schild in 't strijdperk van dit leven.
En onze Koning is van isrels god gegeven.

P.S. Uitgesproken te Hasselt op den laatsten Zondagavond zijns levens, den 9 den Augustus 1931, door Ds. J.H. Th. Rappard in leven predikant der Nederduitsch Hervormde gemeente te Dinteloord (N.Br .)

